

KUOKKAMIEHEN POLULLA

Rinteilläkin kasvavat puut joskus korjataan ja tilalle istutetaan tai kylvetään uusi puusto. Näin jyrkässä maastossa kuormatun hevosen kanssa liikkuminen on ollut hankalaa. Tien teko on ollut välttämätöntä. Ennen traktorin kauhojen aikaa tie tehtiin kuokalla harjun kylkeen. Tätä tietä on tehty 1950-luvulla.

Maan kivisyys on vähäistä, tekijä on päässyt kohtuullisella hikipisaroiden määrällä. Mutta paikoin, kuten kohta edessä, työ on ollut tosi hankalaa.

Korjatut puut jättävät kolhumerkkejä kasvavien puiden runkoihin, kuten voi nähdä.

Useimmat tiet harjuilla ovat polkuja. Niiden ikää on vaikea arvailla, joka tapauksessa ne useimmat ovat palvelleet satoja vuosia ja siten kuluneet muuta maastoa alemmiksi. Niille syntyvä humus myös litistyy tiiviiksi.

Tällä kohdalla voi nähdä männyn syvän paalujuuren, jolla se kiinnittyy maahan.

Lapin männyltä paalu puutuu, koska syvä routa estää juurta.

Tällä kohtaa harjussa on sisälläkin runsaasti kiviä. Silloin, kun jäätikköjen vesi virtasi voimakkaasti, syntyi kivikerroksia ja jään kappaleita hautautui joukkoon. Myöhemmin jääkohdat romahtivat suppamaastoksi.

Kivet vierivät supparinteissä helposti, sillä niitä eivät rantavoimat välttämättä ole paljon tasoitelleet, ja kaltevuus on suuri.

